

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/77/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5121010603
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Novák, LL.M.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:5121010603.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Nováka, LL.M., a sudcov JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD. a Mgr. Ivany Datlovej, v trestnej veci obžalovaného A. B. a spol. pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, písm. b), ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona účinného do 30.06.2021 a iné, na verejnom zasadnutí konanom dňa 25. novembra 2025, o odvolaní obžalovaných 1/ A. B., 2/ C. D., 3/ E. F. a 4/ G. H. proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6Tk/2/2021-864 zo dňa 30.04.2025, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d), ods. 3 Trestného poriadku zrušuje rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6Tk/2/2021-864 zo dňa 30.04.2025 v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodujúc sám

Obžalovaných

1/ A. B., nar. XX.XX.XXXX v Banskej Bystrici, trvale bytom C. I. XXXX/XX, H. H.

2/ C. D., nar. XX.XX.XXXX v Banskej Bystrici, trvale bytom J. I. XXX/XX, K.

X/ E. F., nar. XX.XX.XXXX v Hnúšti, trvale bytom F. I. XXXX/X, H. H.

4/ G. H., nar. XX.XX.XXXX v Banskej Bystrici, trvale bytom L. I. XXXX/XX, H. H.

podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku

oslobodzuje

spod obžaloby Krajskej prokuratúry Žilina sp. zn. Kv 29/19/5500-22 zo dňa 27.5.2021, ktorá im kládla za vinu spáchanie prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona účinného do 30.06.2021 v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona a zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, písm. b), ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona účinného do 30.06.2021 s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, na a tom skutkovom základe, že

potom ako E. F., nar. XX.XX.XXXX (ktorému vznesenie obvinenia bolo dočasne odložené záznamom vyšetrovateľa PZ NAKA odbor Stred pod sp. zn. ČVS:M./NKA-ST2-2019 z 05.02.2020) v presne nezistenej dobe mesiaca apríl roku 2011, vyhliadol objekt prevádzky kamenárstva, kde vykonával svoju podnikateľskú činnosť poškodený M. L., nar. XX.XX.XXXX, pod obchodným menom M. L. KAM-STAV,

s miestom podnikania Martin, Tomčany 10313, IČO: 41529952, kde uvedenú prevádzku nachádzajúcu sa v areáli bývalého družstva následne bol obhliadnuť aj s minimálne obžalovaným A. B., s ktorým sa dohodli, kde rozostavia tzv. „oká“ (osoby, ktoré budú dávať pozor, aby pri skutku neboli nikým vyrušení), a tiež aké nástroje na jej vykonanie budú potrebovať, po čom si následne v Banskej Bystrici pripravili pajsre, lano, kukly a vysielачky a na dvoch vozidlách, z ktorých jedno bolo vozidlo zn. Audi, v ktorom sa viezol E. F., obžalovaný A. B. a obžalovaný G. H., a druhé vozidlo bolo zn. Škoda Octavia sedan, šedej farby, v ktorom sa viezli tzv. „oká“,

prišli dňa 19.05.2011 v presne nezistenom čase vo večerných hodinách do Martina, miestnej časti Tomčany, kde rozmiestnili tzv. „oká“ a to tak, že obžalovaný C. D. dával pozor na prízjzde zo smeru od Banskej Bystrice, obžalovaný E. F. na prízjzde od mesta Martin, a neb. N. O., nar. XX.XX.XXXX, ktorý zomrel XX.XX.XXXX, pred samotným areálom družstva, kde sa nachádzalo predmetné kamenárstvo, a keď „oká“ oznámili prostredníctvom vysielачiek, že môžu krádež vykonať, E. F. nacúval vozidlo zn. Audi pred vstupné dvere do predmetného kamenárstva, obžalovaný A. B. a obžalovaný G. H. nezisteným spôsobom otvorili uzamknuté vstupné dvere, po čom obaja obžalovaní vošli do kancelárie nachádzajúcej sa vľavo, prineseným lanom opásali tam sa nachádzajúci, voľne stojaci a o podlahu neukotvený kovový trezor zn. SINGER o rozmeroch cca 100 cm x 70 cm x 70 cm s hmotnosťou cca 400 kg, ktorého hodnota bola 617,14 eur, v ktorom sa nachádzala finančná hotovosť 9.500 eur a ekonomická agenda poškodeného, ktorý vozidlom vytiahol E. F., pričom poškodili vnútorné zariadenia prevádzky kamenárstva, a následne ho obžalovaný A. B. a obžalovaný G. H. naložili do vozidla zn. Audi a spoločne s E. F. na ňom ušli smerom do Banskej Bystrice, kde na kopci Šturec počkali na druhé vozidlo, v ktorom sa viezli obžalovaný C. D., obžalovaný E. F. a N. O. a spoločne potom prišli do priestorov garáže obžalovaného E. F. nachádzajúcej sa v Banskej Bystrici na Zvolenskej ceste, kde trezor rozbili a peniaze z neho rozdelili a to tak, že N. O., obžalovaný C. D. a obžalovaný E. F. dostali každý 1.000,- € a zvyšok si rozdelili E. F., obžalovaný A. B. a obžalovaný G. H., následne trezor naložili do auta a trezor vyhodili za obcou Malachov, čím spôsobili poškodenému M. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. – F. XX, škodu krádežou vo výške 10.117,14 eur a poškodením vnútorného zariadenia prevádzky kamenárstva škodu vo výške 500 eur,

pretože nebolo dokázané, že skutok spáchali obžalovaní.

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku sa poškodený M. L., nar. XX.XX.XXXX v Martine, trvale bytom F. I. XX s nárokom na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6Tk/2/2021-864 zo dňa 30.04.2025 boli obžalovaní 1/ A. B., 2/ C. D., 3/ E. F. a 4/ G. H. uznaní za vinných zo spáchania zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, písm. b), ods. 3 písm. b) Trestného zákona účinného od 06. 08. 2024 s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

potom ako E. F., nar. XX.XX.XXXX (ktorému vznesenie obvinenia bolo dočasne odložené záznamom vyšetrovateľa PZ NAKA odbor Stred pod sp. zn. ČVS:M./NKA-ST2-2019 z 05.02.2020) v presne nezistenej dobe mesiaca apríl roku 2011, vyhliadol objekt prevádzky kamenárstva, kde vykonával svoju podnikateľskú činnosť poškodený M. L., nar. XX.XX.XXXX, pod obchodným menom M. L. KAM-STAV, s miestom podnikania Martin, Tomčany 10313, IČO: 41529952, kde uvedenú prevádzku nachádzajúcu sa v areáli bývalého družstva následne bol obhliadnuť aj s minimálne obžalovaným A. B., s ktorým sa dohodli, kde rozostavia tzv. „oká“ (osoby, ktoré budú dávať pozor, aby pri skutku neboli nikým vyrušení), a tiež aké nástroje na jej vykonanie budú potrebovať, po čom si následne v Banskej Bystrici pripravili pajsre, lano, kukly a vysielачky a na dvoch vozidlách, z ktorých jedno bolo vozidlo zn. Audi, v ktorom sa viezol E. F., obžalovaný A. B. a obžalovaný G. H., a druhé vozidlo bolo zn. Škoda Octavia sedan, šedej farby, v ktorom sa viezli tzv. „oká“, prišli dňa 19.05.2011 v presne nezistenom čase vo večerných hodinách do Martina, miestnej časti Tomčany, kde rozmiestnili tzv. „oká“ a to tak, že obžalovaný C. D. dával pozor na prízjzde zo smeru od Banskej Bystrice, obžalovaný E. F. na prízjzde od mesta Martin, a neb. N. O., nar. XX.XX.XXXX, ktorý zomrel XX.XX.XXXX, pred samotným areálom družstva, kde sa nachádzalo predmetné kamenárstvo, a keď „oká“ oznámili prostredníctvom vysielачiek, že môžu krádež

vykonať, E. F. nacúval vozidlo zn. Audi pred vstupné dvere do predmetného kamenárstva, obžalovaný A. B. a obžalovaný G. H. nezisteným spôsobom otvorili uzamknuté vstupné dvere, po čom obaja obžalovaní vošli do kancelárie nachádzajúcej sa vľavo, prineseným lanom opásali tam sa nachádzajúci, voľne stojaci a o podlahu neukotvený kovový trezor zn. SINGER o rozmeroch cca 100 cm x 70 cm x 70 cm s presne nezistenou hmotnosťou, ktorého hodnota bola 617,14 €, v ktorom sa nachádzala finančná hotovosť 9.500,- € a ekonomická agenda poškodeného, ktorý vozidlom vytiahol E. F., pričom poškodili vnútorné zariadenia prevádzky kamenárstva, a následne ho obžalovaní naložili do vozidla zn. Audi a na ňom ušli smerom do Banskej Bystrice, kde na kopci Šturec počkali na druhé vozidlo, v ktorom sa viezli obžalovaný C. D., obžalovaný E. F. a N. O. a spoločne potom prišli do priestorov garáže obžalovaného E. F. nachádzajúcej sa v Banskej Bystrici na Zvolenskej ceste, kde trezor rozbili a peniaze z neho rozdelili a to tak, že N. O., obžalovaný C. D. a obžalovaný E. F. dostali každý 1.000,- € a zvyšok si rozdelili E. F., obžalovaný A. B. a obžalovaný G. H., následne trezor naložili do auta a trezor vyhodili za obcou Malachov, čím spôsobili poškodenému M. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. – F. XX, škodu krádežou vo výške 10.117,14 € a poškodením vnútorného zariadenia prevádzky kamenárstva škodu vo výške 500,- €.

Za to okresný súd u obžalovaného A. B. podľa § 44 Trestného zákona upustil od uloženia súhrnného trestu, pretože trest uložený rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7T/12/2021 zo dňa 19.07.2022, v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3To/73/2022 zo dňa 08.02.2023, ktorý sa stal právoplatným dňa 08.02.2023, ktorým mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 8 (ôsmich) rokov so zaradením na výkon trestu do ústavu so stredným stupňom stráženia, pokladal na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovaného za dostatočný.

Za to okresný súd u obžalovaného C. D. podľa § 44 Trestného zákona upustil od uloženia súhrnného trestu, pretože trest uložený rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5Tk/3/2021 zo dňa 08.04.2022, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4To/92/2022 zo dňa 15.11.2022, ktorý sa stal právoplatným dňa 15.11.2022, ktorým mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody na 3 (tri) roky so skúšobnou dobou na 3 roky, pokladal na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovaného za dostatočný.

Obžalovaného E. F. za to okresný súd odsúdil podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona, za použitia § 38 ods. 2 Trestného zákona a § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e) Trestného zákona k trestu odňatia slobody vo výmere 1 (jedného) roka. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil obžalovanému skúšobnú dobu na dva roky.

Obžalovaného G. H. za to okresný súd odsúdil podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona, za použitia § 38 ods. 2 Trestného zákona a § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e) k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere vo výmere 15 (pätnástich) mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil obžalovanému skúšobnú dobu na dva roky.

Okresný súd podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obžalovaným A. B., C. D., E. F. a G. H. povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenému M. L., škodu vo výške 10.617,14 €. Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku poškodeného M. L. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní podala obhajkyňa obžalovaného E. F. odvolanie a obžalovaní A. B., C. D. a G. H. podali odvolania proti rozsudku dňa 16.7.2025.

Obžalovaný E. F. odvolanie odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním zo dňa 28.7.2025. V odôvodnení svojho odvolania v podstatnom uviedol, že rozhodnutie súdu prvého stupňa považuje za nesprávne a nezákonné. Mal za to, že zo strany súdu boli akcentované len dôkazy svedčiacie v jeho neprospech a v dôsledku uvedeného je podľa jeho názoru konanie postihnuté závažnou vadou procesu, pretože bolo vedené v rozpore so zásadou náležitého zistenia skutkového stavu, vyjadrenou v ust. § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Okresný súd po zrušení pôvodného rozsudku uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To/I/2024 zo dňa 26.03.2024, síce vykonal dokazovanie, avšak podľa jeho názoru sa súd hodnoverne nevysporiadal so všetkými otázkami

naznačenými v zrušujúcom uznesení. V ďalšej časti odvolania uviedol, že od samého začiatku všetci obžalovaní tvrdia, že sa skutku nedopustili a aj vo svojich výpovediach uviedli motív svedka F. (kajúcnika), z akého dôvodu a prečo vypovedá proti nim a usvedčuje ich zo spáchania skutku. V tejto súvislosti poukázal na výpoveď viacerých svedkov, ktorí podporujú tento záver, a to výpoveď svedkov H., A., ale aj poškodeného L.. Výpovede svedka F. sú vnútorne rozporné, a to ohľadom viacerých podstatných skutočností, ktoré uviedol v záverečnej reči a v celom rozsahu na nich zotráva. Poukázal najmä na rozpory ohľadom tvrdenia, kto dal tip na krádež, tvrdenia pokiaľ ide o ohliadku miesta činu, krádež trezoru a jeho váhy a obsah trezoru. Podľa jeho názoru sú síce prípustné nepresnosti, či neúplnosť ohľadom skutkových okolností s odstupom času, avšak v žiadnom prípade ohľadom významných okolností skutku - tip na krádež, oslovenie osôb na krádež, vykonanie ohliadky miesta činu a pod., keď predsa pri pravdivej výpovedi sú tak závažné nepresnosti absolútne neprijateľné. Poukázal aj na vzťah C. a F. a finančnú závislosť svedka F. od C.. Ďalej poukázal aj na nereálnosť tvrdenia, že dve osoby trezor hodili do kufru auta za 30 sekúnd, vzhľadom na váhu trezoru (300-400 kg), navyš keď následne mali trezor vykladať všetci šiesti. Ďalej dal do pozornosti, že je pochopiteľné, že poškodený mal podozrenie na krádež vo vzťahu k C. a H., keď sa v pohostinstve, kde boli prítomní L., C. a H., chválil, že ma v úmysle kúpiť si nové motorové vozidlo, pričom od poškodeného rovnako vedeli o peniazoch, ktorými sa chválil. Mal za to, že tam, kde to svedkovi F. vyhovuje si okolnosti pamäť dá sa povedať úplne presne, aj keď následne v tej istej výpovedi uvádza rozporné tvrdenie. Keď však bol svedok F. dotazovaný na odstránenie rozporov vo výpovediach, tak radšej uviedol, že mal veľa krádeží v tom čase, teda nedokázal tieto rozpory náležite, hodnoverne vysvetliť. Trval preto na tom, že nemožno vysloviť, že výpoveď svedka F. je jasná, logická, presvedčivá a vierohodná a nemôže byť preto jediným rozhodujúcim dôkazom-podkladom pre odsúdenie obžalovaných. Dodal, že pravdivo uviedol, že svedka F. uvidel na hlavnom pojednávaní dňa 24.04.2023 po prvý krát, nespomínal si vôbec, že by sa s ním predtým osobne stretol. Nikdy nebol vlastníkom ani nepoužíval motorové vozidlo zn. Škoda Octavia sivej farby, ktorú uvádzal svedok F.. Obžalovaného F. nepozná žiadny z vypočutých svedkov, a to svedkovia A., H., L., C. či C. a L.. Navyš z výpovede svedka priamo vyplýva, že tento je dobre znály v oblasti získavania benefitov, výhod pre seba a jemu blízke osoby. V tejto súvislosti poukázal na doslovné znenie jeho výpovede. Poukázal aj na závery znaleckého posudku, kde znalec konštatoval, že správanie svedka F. je menej konvenčné viac individualistické, jeho prioritou je uspokojovanie vlastných potrieb aj na úkor iných, kedy v záujme toho nemožno vylúčiť tendencie k vedomému skresľovaniu reality či alibistickému spracovaniu situácií. Prioritne sleduje vlastné záujmy. Ak výpovede skresľuje, tak máva na to zisťný a logicky zrozumiteľný motív. Ďalej uviedol, že znalkyňa na hlavnom pojednávaní dňa 18.09.2024 zotrvala na záveroch podaného znaleckého posudku, pričom na otázku predsedu senátu uviedla, že svedok F. dokáže vypovedať pravdivo, ale zároveň môže aj vedome uvádzať nepravdu, pokiaľ sa tak rozhodne. Motívom jeho výpovede je, že aby predbehol tých druhých, čo by mohli vypovedať proti nemu a tiež aby mu bol znížený trest. Výpoveď menovaného svedka- kajúcnika navyš nie je podporovaná aj ďalšími jednoznačnými dôkazmi, ale naopak, ostáva viac-menej osamoteným dôkazom. Hodnotenie jeho výpovede v konečnom dôsledku nie je možné abstrahovať od skutočnosti, že sa jedná o výpoveď spolupracujúceho obvineného, keďže trestné stíhanie voči nemu bolo dočasne odložené. Namietal aj zákonnosť poskytnutia benefitov (dočasné odloženie vznesenia obvinenia) tomuto svedkovi v zmysle ust. § 205 ods. 2 Trestného poriadku s tým, že svedok F. bol organizátorom trestného činu. V danom prípade mal za to, že výpoveď svedka F. je nezákonná s poukazom na uvedené zákonné ustanovenia, a preto súd na takúto výpoveď nemôže prihliadať, keďže sa jedná o nezákonný dôkaz. Mal za to, že okrem osamotenej (podľa jeho názoru účelovej, rozpornej a nepravdivej) výpovede svedka F., nebol produkovaný žiadny iný spoľahlivý a nevyvrátený dôkaz, ktorým by tvrdenia tohto svedka vo vzťahu k osobe obžalovaného F., ako aj vo vzťahu k ostatným obžalovaným boli potvrdené, práve naopak, tvrdenia tohto svedka boli vyvrátené viacerými dôkazmi ako nepravdivé a účelové, a to aj s poukazom na závery znaleckého dokazovania na osobu svedka F..

Záverom poukázal aj na vyčíslenie náhrady škody, ktoré vychádza z odborného vyjadrenia znalca, kde je uvedená hmotnosť 400 kg a vyčíslená suma 617 eur, avšak súd v odôvodnení uznesenia uviedol, že prijateľnejšia je hmotnosť, ktorú uvádzajú svedkovia, avšak napriek tomu ohľadom výšky škody vychádzal z hmotnosti 400 kg. Mal zato, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že skutok obžaloby spáchal, pretože nemožno vinu založiť len na jedinom dôkaze, a to výpovedi nedôveryhodného svedka-kajúcnika F., keď žiadny iný priamy alebo nepriamy dôkaz (či už zaistené biologické stopy, prípadne zaistené veci) s ním nemá spojitosť. Zdôraznil, že v prejednávanej trestnej veci sa nevyžaduje, aby bolo bez pochybností preukázané, že sa skutok nestal, naopak, pre oslobodenie obžalovaného spod

obžaloby stačí len pochybnosť o tom, či sa skutok stal a či tento spáchal práve obžalovaný v zmysle zásady in dubio pro reo.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd, napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu v danej trestnej veci podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) Trestného poriadku zrušil a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, alternatívne, aby napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v danej trestnej veci podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) Trestného poriadku zrušil a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku, rozhodol sám vo veci tak, že ho spod obžaloby oslobodí podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku.

Obžalovaní A. B., C. D. a G. H. odvolanie odôvodnili prostredníctvom svojho spoločného obhajcu podaním doručeným okresnému súdu dňa 16.7.2025. V odôvodnení odvolania v podstatnom uviedli, že navrhujú, aby v zmysle § 321 ods. 1 Trestného poriadku bol zrušený napadnutý rozsudok, a to pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorým sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo práva na obhajobu, pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť, neúplnosť jeho skutkových zistení a preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, že sú tu pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy a že napadnutým rozsudkom boli porušené ustanovenia Trestného zákona, ak je uložený trest neprimeraný, alebo ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

V ďalšej časti sťažnostných dôvodov uviedli, že pôvodná obžaloba bola podaná dňa 25.05.2021 pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona a zločin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona, s poukazom na § 139 písm. i) Trestného zákona, v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, za skutok, ktorý sa mal stať 19.05.2021, kde od skutku k dnešnému dňu uplynula doba viac ako 14 rokov s tým, že čo sa týka pôvodnej obžaloby ohľadne prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona, tak súd túto právnu kvalifikáciu vypustil z rozsudku s tým, že podľa novely Trestného zákona je skutok premlčaný, pričom aj tresty, ktoré súd uložil obžalovaným za takýto skutok sú podmienené a na dolnej hranici trestnej sadzby, avšak z hľadiska princípov toho, že obžalovaní takýto skutok nespáchali, tak v tomto prípade obžalovaní trvajú na tom, aby v konečnom dôsledku ich súd spod obžaloby oslobodil. Výrok súdu ohľadne náhrady škody je už sám o sebe nezákonný a nelogický, pretože podľa rozsudku súdu takýto skutok mal spáchať aj E. F., ktorému bolo ako benefit podmienčne odložené vznesenie obvinenia a doteraz nebol obvinený, ale na škodu ako takej sa mal podieľať, pretože tento jediný sa ku skutku priznal, ale škodu poškodenému neuhradil. Ďalej akcentovali, že z hľadiska trestného činu podľa § 212 Trestného zákona, kde pôvodne podľa obžaloby za takýto skutok hrozil obžalovaným trest odňatia slobody v trvaní tri až desať rokov, v súčasnej dobe je trestná sadzba dva až osem rokov. Tieto skutočnosti síce boli zohľadnené u G. H., ale nič to nemení na tej skutočnosti, že súd rozhodol nezákonným spôsobom.

Determinujúcimi skutočnosťami bolo uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorým došlo k zrušeniu pôvodného rozsudku okresného súdu a vráteniu veci súdu, aby túto vec znova prejednal a rozhodol s tým, že z uznesenia odvolacieho súdu jednoznačne vyplýva tá skutočnosť, že v pôvodnom rozsudku súd dôkazy vyhodnotil jednostranne a nevykonal všetky dostupné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na konečné rozhodnutie a rozhodol bez toho, aby bola vina obžalovaných preukázaná bez rozumných pochybností. Povinnosťou súdu bolo dostatočne vyporiadať sa s dôkazmi a situáciou a vykonať aj iné dôkazy a takisto vykonať aj patričnú analýzu dôveryhodnosti výpovede spolupracujúcej osoby, pričom samotné rozhodnutie súdu by malo byť náležitým zdôvodnené podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku tak po skutkovej, ako aj právnej stránke. Týmito skutočnosťami sa však súd neriadil a znova rozhodol o vine obžalovaných bez toho, aby v tomto smere boli produkované akékoľvek logické a rozumné dôkazy.

Poukázali aj na nezákonnosť postupu zákonného sudcu, ktorý konal predčasne, pretože v čase, keď nebol zákonným sudcom nariadil vo veci znalecké dokazovanie a až pod doručení znaleckého posudku ohľadne E. F. sa začali robiť úkony súvisiace so zmenou senátu Okresného súdu Banská Bystrica. Teda zákonný sudca mal najskôr urobiť úkony smerujúce k legálnosti zmeny svojej osoby, ako

predsedu senátu a až po vykonaní takýchto úkonov nariadiť vo veci hlavné pojednávanie a následne na tomto pojednávaní nariadiť vo veci znalecké dokazovanie. Teda znalecké dokazovanie bolo nariadené, ešte pred takýmto úkonom v čase keď nový zákonný sudca ešte nebol legálne zákonným sudcom. Samozrejme, že súd sa riadil právnym názorom odvolacieho súdu vo veci vykonania dôkazov, avšak obžalovaní nesúhlasili so zmenou senátu a pokiaľ sa týka týchto skutočností, tak mala byť najskôr vyriešená táto otázka a až potom mohlo dôjsť k nariadeniu znaleckého dokazovania. V tejto súvislosti poukázali na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1To/46/2011.

Mali za to, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnemu právnemu záveru, keď konštatoval, že verziu prednesenú korunným svedkom a účastníkom daného skutku E. F. považuje za hodnovernú a reálnu a naopak, že nezistil a neuveril tomu vzhľadom na absenciu akýchkoľvek relevantných dôkazov, že skutok mal spáchať svedok F. s jeho bratom a C., pričom sa odvolal, že takýto spôsob konania sa vyskytol vo viacerých podobných prípadoch, ktoré boli prejednávané tunajším súdom. Táto skutočnosť je dôležitá v tom, že zákonný sudca JUDr. Roman Reišterer v inom prípade, ktorý sa týkal E. F. v konaní 5Tk/3/2021 zo dňa 08.04.2022 uznal obžalovaných C. D. a P. Q. za vinných, keď uveril svedkovi E. F., ktorý bol aj v tejto veci korunným svedkom a teda súd neprekročil svoj tieň v tom zmysle, že rozhodol identickým spôsobom, len na základe výsluchu svedka E. F., ktorý aj v tomto prípade ako jediný usvedčoval obžalovaných v súvislosti s možným spáchaním skutku, kde toto konanie je predmetom obnovy konania. Ak súd rozhodol o vine a treste v konaní a zaoberal sa súhrnným trestom, tak podľa ich názoru musel mať k dispozícii aj predmetný spis Okresného súdu v Banskej Bystrici, ktorý je označený, ale tento spis evidentne súd nemal k dispozícii, pretože je pripojený k inému konaniu, ktoré sa vedie na Krajskom súde v Žiline a teda súd rozhodoval len na základe vlastných vedomostí o tomto prípade, bez toho, aby takýto spis mal pripojený k spisovému materiálu, na základe ktorého vo veci rozhodol a aj takúto skutočnosť považujú obžalovaní za nezákonnú činnosť sudcu. Teda v tomto prípade možno podľa ich názoru pochybovať o objektívnosti zákonného sudcu z toho dôvodu, že síce voči jeho osobe neboli vznesené námietky zaujatosti, ale v podstate tento bol zásadným spôsobom ovplyvnený predchádzajúcim svojim rozhodnutím, ktorým deklaroval vierohodnosť svedka E. F., hoci táto vierohodnosť bola v predmetnom konaní zásadným spôsobom spochybnená. Z uvedených dôvodov považujú napadnutý rozsudok za nejasný a nepreskúmateľný a možno mať pochybnosti o zaujatosti a objektívnosti zákonného sudcu vzhľadom na pomer k veci samej, resp. k svedkovi E. F.. V tejto súvislosti poukázali na nález Ústavného súdu 1ÚS 245/2024 zo dňa 30.10.2024. Navyiac všetci obžalovaní, ako aj svedkovia spochybňovali výpoveď jediného svedka E. F., ktorý mal usvedčovať obžalovaných, tak v zásade jeho výpoveď nekorešponduje s inými dôkazmi, je ojedinelá a existuje aj iný variant vykonania skutku vo vzťahu k iným osobám z pohľadu aj vykonaných dôkazov a samozrejme existuje motivácia beztrestnosti a pomsty z hľadiska toho, že v akom postavení sa nachádzal menovaný svedok. V súvislosti s výpoveďou svedkov za „imunitu“ poukázal na prípad R. proti Slovenskej republike.

Za ďalší paradox predmetného rozsudku považovali skutočnosť, že súd dal zaplatiť ukradnutý trezor obžalovaným, pričom bolo preukázané, že znalec hodnotil úplne iný trezor, iným spôsobom, a ako už bolo uvedené absentuje osoba E. F. na náhrade škody. Nebolo objektívne určené akú váhu mal mať trezor a či bolo technicky možné takýto trezor naložiť dvomi osobami do motorového vozidla, pričom znova súd uveril nevierohodnej výpovedi svedka E. F.. Znalec totiž hodnotil klasický trezor, ktorý sa predáva v obchode, ale v prípade krádeže sa malo jednať o starožitný trezor, ktorý mal určitú váhu, ktorá taktiež nebola zistená a znova sa súd priklonil len k verzii E. F.. Mali za to, že v tomto prípade dal súd nebezpečný precedens na rozdiel od iných súdov, ktoré pojednávajú obdobné veci, že na základe ojedinelej výpovede svedka „kajúcnika“ bez podpory ďalších dôkazov a so spochybnením vierohodnosti takéhoto svedka mohol súd rozhodnúť o vine za skutok, ktorý sa mal stať pred 14 rokmi.

Poukázal, že obžalovaný A. B. sa ku skutkom, ktoré mal skutočne spáchať s E. F. priznal a za tieto skutky bol odsúdený, ale je logické, že ak takýto skutok nespáchal nemôže byť spokojný ani s tým, že by súd upustil od uloženie súhrnného trestu a v tomto smere teda motiváciou A. B., ako aj ostatných obžalovaných je dosiahnuť spravodlivosť. Tento rozsudok bol vyhlásený Okresným súdom v Banskej Bystrici dňa 30.04.2025, pričom bol doručený obhajcovi obžalovaných dňa 14.07.2025, kde obhajobe nebolo doručené oznámenie súdu o tom, že by súd mal možnosť vypracovať takýto rozsudok v predĺženej lehote a z akých dôvodov sa tak nestalo, kde zákonná lehota na vypracovanie rozsudku bola prekročená a nebolo oznámené, že by súd z objektívnych dôvodov takýto rozsudok nemohol vypracovať.

Trvali na tom, že je rozhodujúce, či dôkazná situácia, ktorá je daná v tomto prípade s poukazom aj na zásadné stanovisko odvolacieho súdu je takého charakteru, že súd môže svojvoľne a nezákonne rozhodovať len na základe subjektívnej fikcie bez reálnosti dôkazov a evokovať situácie prezentované v rozsudku, ktoré sa mali stať spôsobom, ktorý uvádzal súd, a ktorý vychádzal len z vlastných predstáv a úvah bez objektívneho hodnotenia dôkazov na tom princípe, že by dotyčné osoby mali byť odsúdené, pretože to by znamenalo, že ktokoľvek môže označiť za páchatel'a skutku akúkoľvek osobu, ale len z toho dôvodu, že tento je kajúcnik a spomenie si po dlhej dobe, že mal spáchaný skutok a kto ho spáchal, tak takýto rozsudok nemôže byť zákonný a spravodlivý a keďže došlo k porušeniu aj základných princípov právneho štátu pri postupe zákonných princípov v súdnom konaní, tak v tomto prípade by mal odvolací súd prihliadať aj na tieto skutočnosti a zrušiť napadnutý rozsudok v celom rozsahu a prikázať súdu prvého stupňa, aby v tomto prípade bola vec prejednaná v inom zložení senátu z hľadiska subjektívnej zaujatosti zákonného sudcu vo vzťahu k svedkovi E. F..

K odvolaniu obžalovaných sa vyjadril prokurátor, podaním doručeným okresnému súdu dňa 29.07.2025. Vo svojom vyjadrení poukázal predovšetkým na to, že v predmetnom konaní boli zabezpečené a vykonané dôkazy, ktoré nepochybne usvedčujú obžalovaných zo spáchania skutkov, ktoré sú predmetom obžaloby. Tvrdenia obžalovaných podľa jeho názoru nezodpovedajú skutočnosti, keď mali za to, že súd znova rozhodol o vine obžalovaných bez toho, aby sa dostatočne vysporiadal s dôkazmi, vykonal aj iné dôkazy, vykonal patričnú analýzu dôveryhodnosti výpovede spolupracujúcej osoby, resp., že samotné rozhodnutie súdu nebolo náležité zdôvodnené podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Rovnako sa nestotožnil s konštatovaním obžalovaných, podľa ktorého je výpoveď svedka E. F. spochybnená obžalovanými a inými svedkami, jeho výpoveď nekorešponduje s inými dôkazmi, pričom existuje aj iný variant vykonania skutku. Rovnako za ničím nepodložené považuje aj tvrdenie obžalovaných, že nebolo objektívne určené, akú váhu mal mať trezor a či bolo možné taký trezor naložiť dvoma osobami do motorového vozidla. V tejto súvislosti poukázal na to, že E. F. vo svojich výpovediach, ktoré poskytol ako svedok s dočasne odloženým vznesením obvinenia – teda v rámci riadne uplatneného procesného inštitútu podľa Trestného poriadku – spontánne a konkrétne označil osoby, ktoré sa dopustili predmetnej protiprávnej činnosti uvedenej vo výrokovej časti rozsudku, vrátane seba samého. Podrobne opísal spôsob prípravy a plánovania trestnej činnosti, jej priebeh, ako aj motívy, ktoré viedli páchatel'ov k jej spáchaniu. Na týchto tvrdeniach následne plne zotrval aj pri opakovaných výsluchoch na hlavnom pojednávaní. Navyiac z jeho výpovede je zrejmä snaha o uvedenie čo najpresnejších údajov k vyšetrovanej trestnej činnosti, jej časovým súvislostiam a zodpovedanie a vysvetlenie položených otázok, aj keď je prirodzené, že vzhľadom na značný časový odstup od spáchania inkriminovaných skutkov, ako aj skutočnosť, že E. F. sa podieľal na objasnení ďalších skutkov vyšetrovaných inými príslušnými zložkami, si už presne nepamätá na všetky detaily. Pokiaľ ide o dočasné odloženie vznesenia obvinenia, teda výhoda v podobe uplatnenia legálneho inštitútu podľa § 205 ods. 1 Trestného poriadku, v tomto prípade boli jeho výpovede prvostupňovým súdom podrobené zvlášť starostlivej previerke ich vierohodnosti a kritike. V rámci hodnotenia výpovedí E. F. bol ich obsah konfrontovaný s ďalšími vykonanými dôkazmi, pričom výpoveď tohto svedka bola hodnotená aj v súvislosti s jej previerkami na mieste samom, obhliadkou miesta činu a rekogníciou osôb vykonanou s menovaným svedkom. V tejto súvislosti akcentoval, že E. F. opísal miesto spáchania skutku vrátane presných podmienok na mieste tak, ako sú objektívne zaznamenané v zápisnici z obhliadky miesta činu, pričom jeho výpovede sú presné aj v detailoch. Rovnaký záver potvrdzuje aj previerka jeho výpovede priamo na mieste činu. Svedok dokázal presne opísať pomery na mieste spáchania skutku aj s výrazným časovým odstupom, ako aj samotný priebeh udalosti, a to v zhode s tým, čo bolo zdokumentované počas prvotných úkonov na mieste činu. Je preto podľa jeho názoru zrejmé, že pokiaľ by sa na mieste samom svedok E. F. ako páchatel' nenachádzal, nemohol by mať tak podrobné a presné vedomosti o všetkých okolnostiach spáchania skutku, ako prezentoval v rámci svojich výpovedí. Zároveň skutočnosti, ktoré popisoval E. F. sú nepriamo potvrdené aj obsahom rukou písaných poznámok, ktoré sú súčasťou vyšetrovacieho spisu, ktorých autenticitu priznal v prípravnom konaní svedok R. H., ktorý ich následne poslal M. C.. Je zrejmé, že pokiaľ by sa skutok nebol stal tak, ako vypovedal svedok E. F., nemal žiaden dôvod ho takým spôsobom popísať R. H., teda osobe, ktorá sa ho nezúčastnila. Pokiaľ ide o výpovede obžalovaných, resp. iných svedkov, ktorí mali spochybnit' výpoveď svedka E. F., uviedol, že obžalovaní A. B., C. D., E. F. a G. H. popreli svoju účasť na páchaní trestnej činnosti kladenej im za vinu, pričom v prípravnom konaní využili svoje právo a odopreli vypovedať. Na hlavnom pojednávaní už obžalovaní právo odoprieť vypovedať nevyužili, avšak ich výpovede v podstatných skutočnostiach obsahujú nepravdivé tvrdenia, resp. si odporujú s výpoveďami svedkov navrhnutých obhajobou, a to najmä pokiaľ ide o skutočnosť, kto sa mal dopustiť samotného skutku.

V ďalšej časti vyjadrenia poukázal aj na rozporuplné skutočnosti uvádzané obžalovaným A. B., či už pokiaľ ide o páchanie trestnej činnosti s E. F., ale aj ničím nepodložené tvrdenie, že „Terek má niekoho na NAKE, kto mu kryje chrbát, preto nemá zmysel na neho podávať trestné oznámenia“. Rovnako tvrdenia obžalovaného C. D. sú v rozpore so skutočnosťami uvádzanými obžalovaným A. B., pokiaľ ide o jeho vzťah s E. F.. Rovnako svedok S. A. uvádzal, že nikdy nevidel A. B., pričom zrejme opomenul uviesť, že na neho bola podaná obžaloba za skutok, ktorý spáchal aj s menovaným A. B.. S. A. sa rozchádzal aj v iných skutočnostiach, ako v obliadke kamenárstva, resp. s kým bol obhliadnuť kamenárstvo, uvádzal ničím nepodložené tvrdenia ohľadom E. F., pričom za zaujímavé považoval aj jeho tvrdenie ohľadom váhy trezoru, ktorý mal s F. ukradnúť v Litovskom Mikuláši z cestovnej kancelárie Liptour. Poukázal na rozpory vo výpovediach a zmeny výpovedí obžalovaných, ale aj svedka R. H. s konštatovaním, že si na obsah výpovede z prípravného konania nepamätá. Zdôraznil, že prvostupňový súd sa výpovediam R. H., tak z prípravného konania, ako aj učeným na hlavnom pojednávaní náležite venoval v odôvodnení napadnutého rozsudku, tieto vyhodnotil aj v súvislosti s inými dôkazmi, pričom zmenenú výpoveď R. H., oproti prípravnému konaniu, označil za lživú, čo aj náležite podložil logickými úvahami s ktorými sa v plnej miere stotožnil.

Pokiaľ ide o reálnu možnosť naloženia trezora tak, ako to opísal svedok F., považoval za potrebné zdôrazniť, že v odbornom vyjadrení aj vo výrokovej časti rozsudku je uvedená len približná hmotnosť trezora (cca 400 kg). V tomto smere možno súhlasiť so záverom súdu prvého stupňa, podľa ktorého podľa výpovedí svedkov mohla hmotnosť trezora kolísať v rozmedzí od 200 do 400 kg. K jeho naloženiu pritom došlo spôsobom, pri ktorom páchatelia trezor najprv opreli o zadnú hranu otvoreného batožinového priestoru vozidla, následne ho preklopili, nadvihli jeho spodnú časť a zasunuli ho dovnútra vozidla – teda bez potreby zdvíhať celý trezor do výšky nakladacej hrany alebo používať špeciálne zdvíhacie pomôcky. Navyiac nejde o prvý trezor, na ktorého odcudzení sa minimálne E. F. a A. B. priamo podieľali. Z výpovede poškodeného, zo zápisnice o obhliadke miesta činu aj z ďalších dôkazov jednoznačne vyplýva, že trezor bol z objektu odcudzený, vyťahnutý z budovy a naložený do vozidla. Na hlavnom pojednávaní pred súdom prvého stupňa E. F. opísaný spôsob manipulácie s trezorom potvrdil. Uviedol, že postupovali tak, že trezor najskôr opreli o kufor, jeho spodnú časť nadvihli a zasunuli do batožinového priestoru, čím znižovali námahu spojenú s manipuláciou. Dodal tiež, že v inom prípade dvaja ľudia tým istým spôsobom naložili trezor s hmotnosťou 320 kg, pričom jeho hmotnosť bola uvedená na štítku na dverách trezora. Ďalej dodal, že jeho výpoveď jednoznačne korešponduje aj s výpoveďou svedka G. Q., ktorý sa detailne vyjadril k hmotnosti daného trezora aj k možnostiam jeho manipulácie. Z dokazovania ďalej vyplýva, že po získaní informácie o trezore v Martine prechádzali E. F. a H. miestne kamenárstva. Podľa H. výpovede v prípravnom konaní to bol práve on, kto ich vyhľadal na internete, čo potvrdzuje aj jeho list na č. I. 173. Miesto činu následne obhliadol E. F. spolu s A. B., s ktorým sa dohodli na rozmiestnení hliadok. B. mal zabezpečiť ďalšie osoby. Samotného skutku sa zúčastnili F., B. a G. H., pričom všetci traja boli informovaní hliadkami prostredníctvom vysieláčiek. Z uvedených okolností nemožno vyvodit', že by E. F. vystupoval ako organizátor alebo návodca. Dodal, že po rozhodnutí odvolacieho súdu bol vypracovaný psychologický posudok, ktorý potvrdil, že Terekove kognitívne a pamäťové schopnosti mu umožňujú pravdivo opisovať prežité udalosti. Jeho vierohodnosť podporuje stabilita výpovede v čase, schopnosť opísať skutok z rôznych časových hľadísk, komunikáciu, myšlienkové pochody, aj priznanie pamäťových medzier či konfliktov medzi páchatelmi. Pokiaľ ide o námietky obžalovaných týkajúce sa zaujatosti sudcu, tieto nie sú podľa jeho názoru opodstatnené. Skutočnosť, že v inej, skutkovo odlišnej trestnej veci vypovedal F. pred tým istým sudcom, nezakladá pochybnosti o jeho nezaujatosti. Záverom navrhol odvolanie obžalovaných A. B., C. D. a G. H. zamietnuť.

K podanému stanovisku prokurátora sa vyjadrili obžalovaní 1/ A. B., 2/ C. D. a 4/ G. H. prostredníctvom svojho obhajcu, pričom uviedli, že v plnom rozsahu trvajú na podanom odvolaní a dôvodoch, ktoré sú v tomto odvolaní uvedené. Poukázali, že v samotnom vyjadrení dozorujúci prokurátor v podstate opakuje svoje stanovisko ohľadne svedka E. F. a konštatuje skutkový stav, ktorý korešponduje so stanoviskom súdu v odsudzujúcom rozsudku a v konečnom dôsledku žiada odvolanie obžalovaných zamietnuť. Keďže stanovisko obhajoby je súdu známe a je vyjadrené v prejavoch obžalovaných, obhajcu a aj v písomnostiach ktoré sú súčasťou súdneho spisu, tak v zásade by bolo len opakovanie týchto prejavov, ktoré by boli deklarované v takomto vyjadrení. Dozujúci prokurátor sa nezaoberal procesnými pochybeniami súdu ani na ne nereagoval hoci by mal byť orgánom, ktorý by bez ohľadu na výsledok súdneho sporu mal deklarovať zachovávanie princípov a ustanovení Trestného

poriadku a v prípade, že by súd pochybil mal by na ne upozorniť a namietať tieto skutočnosti a neprejsť ako v tomto prípade bez povšimnutia a bez zaujatia stanoviska.

Obžalovaní 1/ A. B., 2/ C. D., 3/ E. F. a 4/ G. H., sa na verejné zasadnutie, na ktorom sa rozhodovalo o ich odvolaniach nedostavili, svoju neúčast' ospravedlnili a požiadali odvolací súd, aby konal v ich neprítomnosti.

Zástupca krajského prokurátora na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava svojho vyjadrenia k odvolaniu obžalovaných zo dňa 28.07.2025. Navrhol, aby odvolania obžalovaných boli zamietnuté ako nedôvodné.

Obhajca obžalovaných 1/ A. B., 2/ C. D. a 4/ G. H. na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že sa pridrižiava odôvodnenia odvolania. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil pre procesné vady, ako aj pre nesprávne skutkové zistenia a vec vrátil okresnému súdu alebo, aby obžalovaných spod obžaloby oslobodil, pretože nebolo preukázané, že skutok spáchali obžalovaní a v takom prípade poškodených odkázať na civilný proces.

Obhajkyňa obžalovaného 3/ E. F. na verejnom zasadnutí uviedla, že sa pridrižiava podaného odvolania, ako aj dôvodov tam uvedených. Navrhla obžalovaného E. F. spod obžaloby oslobodiť a poškodeného s nárokom na náhradu škody odkázať na civilný proces.

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúvavaciu povinnosť podľa § 317 ods. Trestného poriadku zistil, že odvolania obžalovaných boli podané včas, v lehote ustanovenej § 309 Trestného poriadku, odvolania boli podané oprávnenými osobami v súlade s § 307 ods. 1 písm. b), pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späť vzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Trestného poriadku, a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Trestného poriadku.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. V tejto súvislosti zistil, že odvolania obžalovaných 1/ A. B., 2/ C. D., 3/ E. F. a 4/ G. H. sú dôvodné.

Okresný súd totiž z vykonaných dôkazov vyvodil také skutkové závery, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, keďže ako preukázané fakty akceptoval okolnosti, o ktorých existujú rozumné pochybnosti. Jeho úvahy vedúce k týmto záverom sú vnútorne protirečivé alebo nezodpovedajú obsahu dôkazov, sú nepresné a povrchné. Vzhľadom na vyčerpanie dokazovania a na odstup času od skutkov odvolací súd nepristúpil k vráteniu veci súdu prvého stupňa, keďže takýmto procesným postupom by došlo k predĺžovaniu protiprávneho stavu v zmysle pokračovania v trestnom stíhaní obžalovaných, pričom k spáchaniu skutku došlo 19.05.2011, teda pred 14 rokmi a 6 mesiacmi a preto meritórne rozhodol vo veci sám.

Odvolací súd konštatuje, že vo veci už rozhodoval na základe podaných odvolaniach obžalovaných A. B., C. D., E. F. a G. H. proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 6Tk/2/2021-864 zo dňa 08. júna 2023, ktorým okresný súd uznal obžalovaných 1/ A. B., 2/ C. D., 3/ E. F. a 4/ G. H. za vinných zo spáchania prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. a), ods. 4 písm. b) Trestného zákona v znení účinnom do 31.07.2019, s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe ako je to uvedené v cit. rozsudku. Zároveň súd rozhodol o trestoch obžalovaných, keď u obžalovaných A. B. a C. D. podľa § 44 Trestného zákona upustil od uloženia súhrnného trestu. Obžalovaného E. F. odsúdil podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona, za použitia § 37 písm. h) Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona a § 39 ods. 1 Trestného zákona k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere dva roky, pričom podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil obžalovanému skúšobnú dobu dva roky. Obžalovaného G. H. odsúdil podľa § 212 ods. 4 Trestného

zákona, za použitia § 36 písm. j) Trestného zákona, 37 písm. h) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona a § 41 ods. 1 Trestného zákona k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere tri roky, pričom podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona mu výkon trestu odňatia slobody podmienenčne odložil a uložil obžalovanému probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe. Okresný súd podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obžalovaným A. B., C. D., E. F. a G. H. povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenému M. L., škodu vo výške 10.617,14 €. Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku poškodeného so zvyškom jeho nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces. Odvolací súd uznesením sp. zn. 5To/1/2024 zo dňa 26. marca 2024 podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d) Trestného poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6Tk/2/2021 zo dňa 08.06.2023 v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Okresný súd následne v poradí druhým rozsudkom vo veci rozhodol, ktorý je predmetom konania o odvolaniach obžalovaných.

Na úvod odvolací súd pripomína niektoré základné zásady trestného konania, podľa ktorých súd orgány činné v trestnom konaní a súdy postupovať.

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Vyššie citovanými základnými zásadami trestného konania sa súd prvého stupňa neriadil, keďže dôkazy produkované na hlavnom pojednávaní vyhodnotil opätovne jednostranne, a to v neprospech obžalovaných.

Okresný súd vo svojom rozhodnutí k možným verziám prípadu uvádza, že „verziu prednesenú korunným svedkom a účastníkom daného skutku E. F. považuje za hodnovernú a reálnu, naopak nezistil a neuveril tomu, vzhľadom na absenciu akýchkoľvek relevantných dôkazov, že skutok mal spáchať svedok F. s jeho bratom a C.. Tiež to neseďí počtom páchatelov, keďže v tomto prípade malo skutok spáchať fakticky 6 páchatelov, kdežto takto by boli len traja, čo tiež nekorešponduje so spôsobom spáchania daného skutku. Možno povedať, že spôsob spáchania skutku s páchatelmi, ktoré majú rozdelené svoje úlohy, z ktorých minimálne dvaja vykonávajú tzv. oká na príľahlých cestách a kontrolujú a prípadne oznamujú príjazd podozrivých vozidiel a zvyšní páchatelia sa podieľajú na ukradnutí samotného trezoru, a teda tento „modus operandi“ sa vyskytol vo viacerých podobných prípadoch, ktoré boli prejednávané tunajším súdom. Vzhľadom na uvedené považuje súd spáchanie tohto skutku E. F., jeho bratom a M. C. za nereálne a absolútne nepreukázané. Z toho dôvodu súd nemal pochybnosti o tom, že skutok spáchali práve osoby, ktoré sú obžalované v tejto veci“. Túto časť odôvodnenia rozsudku považuje odvolací súd za špekulatívnu, pretože takúto krádež je možné vykonať aj bez toho aby ďalšie osoby (tzv. oká) sledovali okolie.

Z vykonaného dokazovania je zistiteľné, že všetci obžalovaní popierajú spáchanie trestného činu popísaného v skutkovej vete rozsudku. Z vykonaného dokazovania taktiež vyplýva, že jediným priamym usvedčujúcim dôkazom obžalovaných je výpoveď spolupracujúcej osoby E. F., ktorému vznesenie obvinenia bolo dočasne odložené, pričom výrok o vine je postavený predovšetkým na výpovedi spolupracujúceho svedka E. F.. Odvolací súd pri tom poznamenáva, že vina ako aj právna kvalifikácia skutku musia vychádzať z objektívne preukázaných skutočností, pritom vina musí byť preukázaná bez rozumných pochybností.

Odvolací súd už vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí uviedol, že výpoveď spolupracujúceho obvineného je legálnym dôkazom, ktorého hodnovernosť je nutné preskúmať ako všetky iné dôkazy. Ak má byť takto získaný dôkaz použitý, musí byť z hľadiska zákonnosti, vierohodnosti

a najmä úplnosti jeho obsahu dôkladne preverený. Pri hodnotení výpovedí takýchto svedkov je potrebné osobitne starostlivo sledovať, či ich tvrdenia sú vnútorne logické, konzistentné (nemenné), v podstatných bodoch zhodné, či sú v dobrom logickom súlade aj s ostatnými, v konaní vykonanými dôkazmi. Je teda nevyhnutné, aby orgány činné v trestnom konaní a súd za každých okolností preskúmavali a všetkými dosiahnuteľnými dôkazmi získanými zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov aj overovali takýto špecifický druh výpovede poskytnutý spolupracujúcim obvineným v procesnom postavení svedka. U takýchto svedkov sa vyžaduje prísnejšie posudzovanie vierohodnosti ich výpovedí, preto súdy a orgány činné v trestnom konaní musia dôslednejšie preverovať výpovede, aby sa predišlo účelovému klamstvu.

Na základe uvedeného, preto odvolací súd vykonal analýzu vierohodnosti výpovede spolupracujúcej osoby E. F. a jej kvalitu, spôsobilú usvedčiť páchatel'ov skutku, keďže okresný súd v tomto smere sa dostatočne nevysporiadal vierohodnosťou tohto svedka podľa pokynov odvolacieho súdu.

Pokiaľ ide o výpovede svedka E. F., tak tento bol vo veci opakovane vypočúvaný, pričom jednej zo svojich výpovedí uvádza, že s nápadom ohľadom krádeže trezoru v kamenárstve prišiel on, oslovil B., objekt vytipoval sám. Následne uvádza, že tip vedel od H., ktorý s tým prišiel. Ohliadku kamenárstva vykonal s H., potom tam bol s B.. K samotnej krádeži trezoru uviedol, že trezor nebol ťažký, dvaja ho chytili a hodili do kufra auta za 30 sekúnd, trezor nakladali do auta B. s H., on osobne bol šofér, pričom B. a H. hodili trezor do kufra, v inej výpovedi uviedol, že aj on asi pomáhal nakladať trezor do kufra. Vo svojej výpovedi zo dňa 19.4.2019 uviedol, že vnikli dnu, trezor hneď opásali oceľovým lanom vytrhli ho von a naložili do kufra, pričom v ďalšej výpovedi uviedol, že v kancelárii on nebol trezor neopásal. Ďalej v prvej výpovedi sa nepamätal akým mot. vozidlom vykonal krádež, pričom v ďalšej výpovedi, a to odstupom času (po roku 12.5.2020) si spomenul, že to bolo na Audi RS6. K otvoreniu trezoru v prvej výpovedi uvádzal, že trezor rozbili kladivom, v ďalšej už uviedol alebo ho rozpíllili a na hlavnom pojednávaní tvrdil, že trezor rozpíllili karbobrúskou a búchali do neho puckou (ťažké kladivo). Pokiaľ ide o okolnosť, kto vybral v garáži trezor z auta najskôr nevedel, avšak v ďalšej výpovedi už uviedol, že trezor z auta vytiahli ručne všetci šiesti chlapi.

Z uvedeného vyplýva, že výpoveď svedka E. F. nie sú konzistentné v podstatných bodoch a výpovede upravuje podľa potreby. Pokiaľ bol svedok E. F. vyzvaný na odstránenie rozporov vo výpovediach, tak uvádzal, že mal veľa krádeží v tom čase, čiže nedokázal tieto rozpory náležite, rozumne vysvetliť. Pokiaľ prokurátor vo svojom vyjadrení na jeho podporu okrem iného argumentoval, že svedok E. F. opísal miesto spáchania skutku vrátane presných podmienok na mieste tak, ako sú objektívne zaznamenané v zápisnici z obhliadky miesta činu, pričom jeho výpovede sú presné aj v detailoch, tak táto skutočnosť nemôže byť podstatnou pri hodnotení vierohodnosti jeho výpovede, keďže sa jedná o okolnosť ku ktorej sa svedok doznal a pričom obhajobou ani nebolo spochybňované, že by sa skutku nezučastnil.

Výpoveď svedka je spochybňovaná aj výpoveďou svedka R. H., ktorý uviedol že M. C. mal kontaktovať E. F. s tým, že vie o kamenárstve v Martine kde je trezor a má sa v ňom nachádza vyššia finančná hotovosť. Krádež mal vykonať on, E. F. a M. C.. M. C. im však nepovedal, kde je kamenárstvo, lebo sa bál, že by ho z tej krádeže vynechali. On následne išiel na dovolenku do Francúzska a krádež mali vykonať, až keď sa vráti. Keď sa vrátil, krádež už bola vykonaná. E. F. mu povedal, že krádež vykonal spolu s M. C.. Pokiaľ okresný súd poukázal na to, že svedok M. C. poprel spáchanie skutku, tak je logické, že svedok má svoje záujmy a neprizná sa bez ďalšieho ku skutku.

Okresný súd spochybnil vierohodnosť svedka R. H. s poukazom na jeho poznámky kde bolo uvedené: „F., B. + 3.tia mne neznáma osoba. F. mi vravel, že mu známy spomínal ako videl v MT trezor a že tam bolo veľa peňazí že vraj kamenárstvo. Tak sme šli spolu do MT, obišli všetky kamenárstva a pri poslednom kt. bolo v odľahlejšej časti od mesta sme našli to kamenárstvo. Ja som čakal v aute a F. si to šiel obzrieť. Keď sa vrátil povedal že videl trezor. Mal som to robiť ja, on a B.. Robili to asi na AUDI A4 striebornej farby kradnutom. Ja som bol v tom čase vo Francúzsku v Paríži Keď ma zadržali kvôli bazáru, on platil advokáta, povedal mi, že môj podiel za tože som to našiel je, že zaplatil advokáta N.. Tu môžem povedať isto, že to organizoval F...“. Avšak už nevenoval dostatočnú pozornosť vysvetleniu svedka R. H., ktorý na hlavnom pojednávaní uviedol dôvod, prečo v poznámkach nespomenul meno M. C.. Taktiež uviedol prečo v liste uviedol meno obžalovaného B..

Svedok M. C. sa vyjadril k poznámkam R. H., kde H. popisuje svoju trestnú činnosť, ktorej sa mal dopustiť s F. a A. a ostatnými, pričom on mal tieto poznámky odovzdať P. F., ktorý mal H. zabezpečiť postavenie spolupracujúceho svedka.

Ďalší svedok S. A. zase tvrdí, že túto krádež urobili F. a C., pričom mu o tom povedal C..

Dôležitou okolnosťou sú aj rozmery a váha odcudzeného trezoru jednalo sa kovový trezor zn. SINGER o rozmeroch cca 100 cm x 70 cm x 70 cm, pričom podľa odborného vyjadrenia tento trezor vážil 400 kg. Okresný súd vo svojom posudku polemizoval resp. spochybnil váhu trezoru bez relevantných podkladov, a to napriek tomu, že v skutkovej vete ustálil rozmery trezoru a jeho váhu vo výške 400 kg. Poukázal pritom na výpoveď svedka G. Q., ktorý v inkriminovanom období pracoval v kamenárstve ako pomocný robotník a k váhe trezoru uviedol, že podľa neho 400 kg ako to uvádza znalec trezor nemohol mať, ak vôbec tak maximálne 300 kg, lebo jednoducho 400 kg trezor by štyria chlapi nezdvihli. Na druhej strane však zo strany súdu došlo k nepovšimnutiu, keď svedok uvádzal, že oni (zamestnanci) trezor sťahovali z bývalého kamenárstva do tohto nového, pričom mali s tým čo robiť. Sťahovali to asi šiesti chlapi z toho starého kamenárstva, pričom, tie budovy boli možno od seba 150 m, bolo to všetko v jednom areály, navalkali to na lešenárske rúry. Následne to zdvihol vysokozdvížný vozík a dovezol to do novej budovy, kde to zase položili na lešenárske rúry a odvalkali do kancelárie, ktorá bola vľavo od vchodu v pravom uhle s tým, že vstup bol presklený, takže keď sa pozrel šikmo z boku, tak videl do rohu kde bol trezor. Nie je možné aby súd vychádzal z pocitov resp. odhadov svedka, pokiaľ má k dispozícii odborné vyjadrenie k váhe trezoru. Odvolací súd poznamenáva, že aj bežne dostupných informácií na internete je zistiteľné, že trezor s vyššie uvedenými rozmermi váži okolo 400 kg. Za daného stavu je nepravdepodobné, aby dvaja chlapi bez akejkoľvek pomoci iných osôb alebo prípravku vložili trezor do batožinového priestoru osobného motorového vozidla zn. Audi RS6 Avant (s nakladacou hranou 630 mm) za 30 sekúnd, ako to tvrdí svedok E. F., a to aj v prípade iba jeho preklopenia do motorového vozidla, pokiaľ by aj po vytiahnutí z kamenárstva zostal po výške, čo je málo pravdepodobné.

Ako už bol skôr uvedené, výpoveď svedka E. F. nie je dostatočne presvedčivá (jednoznačná) ani pokiaľ ide o otvorenie trezora ani jeho následného zlikvidovania.

Ďalšou dôležitou skutočnosťou, ktorá spochybňuje vierohodnosť výpovede svedka E. F. sú závery znaleckého posudku znalkyni M. C. H. z odboru psychológie. Z posudku totižto vyplýva, že správanie svedka F. je menej konvenčné viac individualistické, jeho prioritou je uspokojovanie vlastných potrieb aj na úkor iných, kedy v záujme toho nemožno vylúčiť tendencie k vedomému skresľovaniu reality či alibistickému spracovaniu situácií. Všeobecná vierohodnosť môže byť limitovaná akcentáciou osobnosti, ktorá zaostáva vo vývine morálnej oblasti a uprednostňuje vlastné záujmy pred rešpektovaním morálnych a právnych noriem. Ak výpovede skresľuje, tak máva na to zisťný a logicky zrozumiteľný motív. Na hlavnom pojednávaní uviedla, že svedok preferuje napĺňanie vlastných záujmov. Motívom jeho výpovede je, aby prebehol tých druhých, čo by mohli vypovedať proti nemu a tiež aby mu bol znížený trest.

Je zrejmé, že vo veci sú dve varianty skutkového deja, a to podľa spolupracujúcej osoby E. F. a podľa svedkov R. H. a S. A.. Pokiaľ ide o variantu spolupracujúceho svedka E. F., tak jeho výpoveď nepovažuje odvolací súd za dostatočne presvedčivú a vierohodnú, pričom ani neboli produkované žiadne iné dôkazy, či už priame alebo nepriame, ktoré by verifikovali tvrdenia svedka a usvedčovali z trestnej činnosti bez akýchkoľvek pochybností obžalovaných 1/ A. B., 2/ C. D., 3/ E. F. a 4/ G. H.. V tejto súvislosti odvolací súd pripomína, že pokiaľ ide o nepriame a odvodené dôkazy, môže súd opierať výrok o vine len za predpokladu, že tieto vytvárajú vo svojom súhrne logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu nepriamych dôkazov vzájomne sa dopĺňajúcich a na seba nadväzujúcich, ktoré vo svojom celku zhodne a spoľahlivo dokazujú skutočnosť alebo skutočnosti, ktoré sú v takom príčinnom vzťahu k dokazovanej skutočnosti, že z nich je možné vyvodiť len jediný záver a súčasne vylúčiť možnosť akéhokoľvek iného záveru, pričom takýto záver z vykonaného dokazovania nevyplýnul.

Odvolací súd dodáva, že vyslovenie viny nemôže byť postavené na základe podozrenia a domnienok. Dôvodné podozrenie je postačujúce na vznesenie obvinenia, ale už nie na uznanie viny súdom.

V prejednávanej veci boli vykonané všetky dostupné dôkazy, pričom po ich zhodnotení, neboli spoľahlivo preukázané všetky dôležité okolnosti, teda či žalovaný skutok spáchali práve obžalovaní 1/ A. B.,

2/ C. D., 3/ E. F. a 4/ G. H.. V súvislosti s „dôkaznou núdzou“, aká sa vyskytla v posudzovanom prípade, odvolací súd poukazuje na zásadu „in dubio pro reo“, teda v pochybnostiach v prospech obžalovaného, vyplývajúcu z ust. § 2 ods. 4 Trestného poriadku, použitie ktorej prichádza do úvahy vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. Odvolací súd na vec aplikoval ustanovenie § 285 písm. c) Trestného poriadku, pretože z dokazovania vykonaného orgánmi činnými v trestnom konaní a súdom nemožno spoľahlivo (bez rozumných a dôvodných pochybností) uzavrieť, že žalovaný skutok spáchali obžalovaní 1/ A. B., 2/ C. D., 3/ E. F. a 4/ G. H., preto obžalovaných spod obžaloby oslobodil.

Odvolací súd zároveň obligatórne pri oslobodení obžalovaných spod obžaloby, v súlade s § 288 ods. 3 Trestného poriadku, odkázal poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody na civilný proces.

S poukazom na zhora rozvedené dôvody senát krajského súdu rozhodol, tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.